

ТОШМАРЬОВ Олексій Ігорович
Позивний “Морпех”
(18.05.1992-24.10.2022)

Народився 18 травня 1992 року у м. Тернівка Дніпропетровської області. Навчався у загальноосвітній школі №7. Мати залишила сім'ю ще коли Олексій був маленький. Хлопчика разом зі старшою сестрою виховував батько. Діти кожного дня приходили до бабусі Галини, поки батько був на роботі. Бабуся Галина подарувала хлопчику материнську любов та підтримку.

В 2006 році, закінчивши школу, Олексій пішов навчатися в Західно-Донбаський професійний ліцей в м. Павлоград на токаря.

Став до лав захисників у 2015 році за контрактом.

Звання: старший матрос, згодом – снайпер.

Посада: розвідник – оператор розвідувальної роти.

Підрозділ: 95 окрема десантно – штурмова бригада.

15 жовтня 2016 року Олексій був відряджений в зону АТО до військової частини А2802 оперативно – тактичного угруповання «Маріуполь». У м. Маріуполь отримав важке поранення, був доставлений гелікоптером до лікарні ім. Мечникова у м. Дніпро. Після лікування був демобілізований.

Пройшовши реабілітацію Олексій поїхав до м. Києва до свого побратима і вирішив залишитися. Працював в різних ресторанах на різних посадах: від розвізника піци до су-шефа. Останнє місце праці ресторан «8.8» знаходиться на проспекті Володимира Івасюка, станція метро «Оболонь».

Тоді ж молодий чоловік познайомився зі своєю коханою. Молодята мріяли одружитися, але почалася війна.

Залишивши роботу та кохану дівчину Олексій пішов захищати Батьківщину. Хлопець своїм ходом добирався до своєї частини, не міг залишитися осторонь, коли його побратими були вже з рушницями в руках. Його досвід снайпера в десантно – штурмових військах (95 окрема десантно – штурмова бригада) та біля тисячі стрибків з парашуту були потрібні там, де йшли бойові зіткнення. Він воював у Краматорському районі н. п. Долина Донецької області, у Харківській області Ізюмського району с. Довгеньке. За цей час він багато разів був контужений, мав різні поранення, але після госпіталю знов повертався до побратимів, щоб разом пліч - о - пліч тримати оборону.

Хлопець з позивним «Морпех» був гарним, надійним, хоробрим, чесним, справжнім воїном та вірним другом”- згадують побратими.

Загинув 24 жовтня 2022 року у с. Червонопопівка Северодонецького району Луганської області. Тоді шестеро воїнів відправили у відрядження, а, коли поверталися назад, їх накрив артилерійський обстріл. Четверо поранених, двоє загинуло (один з них Олексій).

Похований на цвинтарі в м. Павлоград на Алеї Слави.

В Києві на честь Олексія адміністрація ресторану «8.8» поставили «стіл пам'яті», його пам'ятають колеги та адміністрація закладу. Батько коханої дівчини посадив сад з 16 дерев в Черкаській області Звенигородського району в с. Ризина в пам'ять Олексія.

Нагороджений:

- Відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції» від 17 лютого 2016 року №53/2016.
- Орден «За мужність» III ступеня Указом президента України від 6 травня 2023 року №317 (посмертно).
- Знаком пошани м. Павлоград «За заслуги перед громадою» міський голова Вершина.
- Відзнака Начальника Генерального штабу – нагрудний знак «Учасник АТО».
- Медаллю «Захиснику Вітчизни»
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно).

У Олексія Залишилися син, мати та тітка.